

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 198/2020
17.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат из ..., против тужене ОШ „Вук Караџић“ из ..., ради накнаде трошкова, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1612/2019 од 09.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1612/2019 од 09.07.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1612/2019 од 09.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1612/2019 од 09.07.2019. године одбијена је, као неоснована, жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 957/17 од 26.03.2019. године којом је ставом првим изреке одбијен, као неоснован, примарни тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи, на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, исплати појединачне годишње износе за период од 2015. године до 2017. године, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, како је наведено у ставу првом изреке, као и да јој на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, у периоду од 2014. године до 2017. године, исплати месечне износе, ближе назначене у ставу првом изреке пресуде, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа, до исплате, ставом другим изреке одбијен, као неоснован, евентуални тужбени захтев да се обавезе тужена да са тужиљом закључи анекс уговора о раду, којим би се тужиљи признало право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора и утврдила њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изразила у новчаном износу од подношења тужбе, те да се, уколико тужени не закључи анекс уговора о раду са тужиљом пресуда сматра правним основом за утврђивање висине накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и њихову исплату тужиљи од подношења

тужбе и изражавање накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаним исплатним листама, а ставом трећим изреке обавезана тужиља да туженој накнади трошкове поступка у износу од 9.471,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку..

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП).

У конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке. Наиме, предмет спора у овом случају је потраживање тужиље на накнаду регреса за годишњи одмор и за исхрану у току рада. Нижестепени судови су такав тужбени захтев одбили нашавши да је тужиљи исплаћена тражена накнада кроз укупан коефицијент за обрачун и исплату плата у јавним службама, што је у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр 34/2001...21/2016) и праксом овог суда.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 07.12.2017. године у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 457.117,21 динара. Поднеском од 17.01.2019. године тужба је преиначена истицањем другог захтева уз постојећи. Првостепена пресуда којом је одлучено о тужбеном захтеву донета је 26.03.2019. године, а другостепена пресуда донета је 09.07.2019. године.

На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 118,3533 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 3.862,31 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**